

Тања Сџуџар-Трифуновић

ГОДИНАМА ПОСЛИЈЕ РАТА

ЖИВОТ СЕ ОДВИЈА НА РУБОВИМА

Живот се одвија на рубовима града
међу мусавом дјецом која за пролазницима вичу тата
и тару уста од мајчину подерану сукњу

Живот се одвија на рубовима сукње
јер руке дјече расту а објекат жудње једнако титра пред
њиховим очима
и раздраженим живцима

Живот се одвија на рубовима живаца
у посртањима у невидљивим ломовима гдје кости срасту
правилно
а срце неправилно и један издајнички прст упорно показује
обману у огледалу

Живот се одвија на рубовима твог прста
који случајно сусреће мој на рубовима књиге
која прелази из једне у другу руку
ови рубови никад неће срести у њима пулсира
живот жестином инфекције на отвореној рани

Живот се одвија управо ту
на рубовима отворене ране
ту се рађаш

ПРАЗНА СТОЛИЦА

За то стање духа довољна је и празна столица наспрот
не морам помињати ни зид ни свјетлост ни распоред књига
допусти ми да се повучем из овог мудрошћу древног
јапанског пјесника
којем један гавран на огољеној грани показује позну јесен
црно бијело одсуство боје одсуство лишћа одуство бића
усамљеност гране
усамљеност гаврана
усамљеност пјесника у савршеној форми његове пјесме
Допусти ми да будем древно јапански пјесник мајстор хаикуга
који зна дуго и мудро ћутати
чије срце је стари гавран који на грани сједи мирно
Допусти ми да се повучем из овога
Да ти оставим празнине о којима причају савремени умјетници
о којима говори древно мајстор
празнине у које ћеш уметнути свој смисао
Допусти ми да ти поклоним ову празну столицу

САН ПУЖА

Унутра спиралним путем унутра живи пуж у својој кућици
унутра са својим меким ткивом унутра у вртоглавим
кружницама
тијела које се савршено прилагодило кући живи пуж који
чезне да се оголи
да се изложи штетним сунчевим зракама вјетру киши мразу
да му сасуше и уштаве њежну кожу да му урежу дебеле боре
његових нездравих страсти свукуд по тијелу
да му истетовирају црним мастилом патњи кружнице у
очима
то сања пуж док плашљиво милује травку само једним
од своја два пипка
великим стопалом чврсто приљубљен за тло

ГОДИНАМА ПОСЛИЈЕ РАТА

Плави жути зелени и црвени авиончићи дјечаци сањају да лете
Али крила су им крхка и свака киша и сваки вјетар руши
њихову колористичу папирну ескадрилу
Смрт је још увијек бескрвна и нестварна али се шуња
Они још увијек маштају о падобранима пушкама
и непобједивости

Прави рат је још увијек далеко у мрачној шуми
Над игралиштем је сунце али над шумом пада киша
дјечаке радују велике муње у даљини јер не знају да је то игра
послије које неће устати и отићи кући
радознали дјечаци луди дјечаци жедни дјечаци вежу пертле
на патикама и трче у сусрет пљуску

Дјечаци падају по земљи и њихове душе лете као маслаци
сваког прољећа пун их је ваздух
и годинама послије рата

НАУЧИ ДА ЖИВИШ С НЕПОВЈЕРЕЊЕМ У СЕБЕ

Научи да живиш с неповјерењем у себе
Силе ће долазити добре и лоше
Од неких ће ти дрхтати срце од неких ће ти дрхтати руке
И бићеш живљи од других и бићеш смртнији од других
И плашићеш се и питати што је свијет за мене овако огољен
Што видим ствари без украса
Што видим украсе лишене ствари како плутају празним ваздухом
Што горим од жеље али прозревам пепео из којег се родила
Што се не смирујем ни у води ни у ватри ни у земљи ни у ваздуху
јер ми се дух у свему заноси умире и рађа
Што причам с камењем и дрвећем и биљем и препознам срце
животиње у себи

а у очима животиње препознам људски страх
јер се људски страх као прашина простире свукуд

Научи да живиш с неповјерењем у себе
јер нема веће издајнице од оног којег зовемо ја
видјећеш невидљиво
чућеш нечујно

вољећеш више него што треба и мање него што треба
никад како треба
јер не постоји ни како ни колико
научи да кажеш то нисам био ја јер и ниси
ако повјерујеш да јеси све те планине што шећу околу
и зову се Ја сручиће се у твоје груди
и давиће те тјескобом
то нисам био ја
реци и научи да живиш с неповјерењем у себе
и повјерењем у силе
које ће доћи
добре и лоше
и ти ћеш их својим њежним рукама дотицати

Моја Бањалука

ПРИЗОРИ

Сједећи нагнута над водом видјела сам рибе, лишће, паковање од чипса и дјечију унутарњу мајицу у коју се обукла ријека. Ношена сад бржом, сад споријом струјом мајица је правила облике одсутног тијела. Чудни плес је симулирао некадашње присуство. Кора од лубенице и пластични чешаљ прошли су једно за другим као неки полуусклађени пар који одаје старо заједништво у пријашњој немарној људској разоноди која се одвија непрестално и једнако привлачи и плаши.

Зелено, тамно зелено и плаво. Преидилично за књижевност али предивно за очи.

Пошла сам узводно да пронађем људе.

Јесте, цвијет је никао тамо гдје је јуче била пчела. Закупила ме та мисао, али већ је прекинула жена из шатора под мостом гдје су се љетос настанили Роми.

Дјевојчица се звала Шабаза и мајка је продорним гласом дозивала.

Људи леже уз обалу као побацани, раскречени и неприродно мирни, као мртви.

Омамљеност се прелијева по свему као и вода по обали.

Биљезим ово у нотес под Лијепи призори о којима вјероватно нећу ништа опширније написати, али ћу их памтити као цртице из бањалучког живота.